

genom glas

*Was it a vision, or a waking dream?
Fled is that music: —do I wake or sleep?
John Keats*

Han har eget rum. Litet. På markplan.

Det händer inget i hans rum.

När inget händer finns tiden då?

-

Väggar i brun kulör. Dörr. En vägg är annorlunda, delar av den växlar färg.

-

Han ser att det skiftar enligt en regel. Det är ”ljus” och ”mörkt”.

Finns tid när inget sker?

Har tiden kommit?

-

En dag vet han, att det som skiftar är ”glas”. Det är som om han alltid har vetat det.

Glas är hårt. Ibland varmt men oftast kallt. Glas är genomskinligt. Ibland rör sig en skepnad över glas.

-

Han minns att skiftet mellan ”ljus” och ”mörkt” heter dag och natt. Det som skiftar är ”utanför”. ”Inne” kallas det som är säkert och välkänt.

Ett korn faller i tidsräknaren.

-

Han vet nu att glas ger efter när han trycker handen mot det. Han minns inte om han alltid har känt till detta. Han låter vänsterhanden sjunka in och drar den sedan tillbaka. In, och sedan tillbaka. Glas följer efter, täcker handen, släpper. Glas återtar alltid sin plana form.

-

Utanför är det ljus när han ska sova.

Han har en gång vetat att ljuset växlar i en långsam rytm. Nu minns han att dagar blir längre och ljusare, sedan kortare igen. Än har han inget namn på det.

-

Ett tidskorn faller i glaset.

Ett korn bildar ingen hög.

-

Han vaknar och minns hur glas betar sig.

Båda armarna sjunker in när han provar. Glas täcker dem helt och hållet. Han drar tillbaka dem. Glas släpper och blir åter en plan yta. Fötter fungerar inte med glas. Han trycker foten mot men inget händer. Han avbryter.

-

Ännu ett korn faller.

Hur många korn behövs till en hög?

Glaset räknar ett i taget.

-

Han vaknar av en insikt. Tar av strumporna, sätter foten mot glas. Foten glider genast in.

-

Barfota genom glas, utan skärvor.

Natten går åt att ta av kläder, sätta på.

Av, på.

Ta av.

Ta på.

-

Han sover inte. Läger pannan mot glas. Det är svalt. Han lägger tinningen mot, örat mot. Halva huvudet buktar in i glas. Huvudet fylls av något okänt, klart och starkt, det okända pulserar, gör ont.

-

Sanden i tidglaset delar sig i mindre korn.

Minnen faller fortare genom tidglasets midja.

-

Han ligger i sängen.

Ljud. Det heter ljud. Han tänker: jag har glömt mycket.

Ljud har många rörelser. Olika läten. ”Bultar”, tänker han och ser på en klocka på väggen.

Den bultar. Vad...

Mellan klockans ljud finns ett annat ljud, vitt som ljuset utanför. Han tänker: Det vita ljudet heter ”tystnad”.

-

Minnen faller genom tidglasets midja.

Om det är tomrum ovanför?

Vad kommer sen?

Intet?

-

Klockan bultar. Han går upp och pressar läpparna mot glas. Glas sluter sig över hans ansikte. Något är fel, fuktigt och varmt. Han drar huvudet tillbaka, men munnen sitter fast mot glas. Han drar. Läpparna släpper inte. Det är fel, det gör ont.

Han känner igen, men minns inte.

Luft, tänker han.

Han tvingar isär läpparna, spärrar upp mun och käke. Glas som täcker munnen rämnar.

Luft utifrån färdas in i hans kropp och ut igen.

In och ut. Från utanför, till inne i honom. Från inne till utanför.

Glas sluter sig till en plan yta när han drar sig in i rummet.

-

Dag.

Mitt inre var utanför, tänker han.

Utanför var del av mitt inre.

Jag var flera ställen. Samtidigt.

-

Natt.

Han står utan kläder framför fyrkanten av glas. Den når nästan ner till golvet. Trycker vänster fot och ben genom rutan, ner på marken utanför. Glas följer med. Nästa fot står utanför. Han pressar bål, huvud och armar utåt i ett ryck. Glas följer med men släpper inte förbindelsen.

Han står utanför, omgiven av glas men ändå kvar inne.

-

Han öppnar munnen, andas.

Bilder droppar genom tidglasets smala mitt.

Han blir inte rädd, han väntar.

Droppar, rännilar, vågor och dyningar. Han minns och andas i vågorna.

Inne i honom bultar en hammare dubbla slag.

Han tänker: Hjärtat, heter det. Hjärtat. Han säger med stark röst:

– Jag vill inte.

Han kastar sig baklänges mot fyrkanten av glas. Den ger efter, han landar på golvet i rummet.

Glas har tagit tillbaka sitt lån. Glas är stilla i sin infattning. Han är naken.

-

Han sover på golvet. Utan kläder.

Tar av kläder, sätter på.

Av, på.

Ta av.

Ta på.

-

Tidglaset drömmer sanddröm om det som varit: tomhet.

Människan drömmer sanndröm om det som väntar: tomhet.

-

Ljust. Mörkt. Dag. Natt.

Tid.

Inne. Utanför. Hjärta. Ljud.

Han säger orden.

-

Han ligger i sängen.

Senvårsnatt gör ljus i rummet.

Han minns inte än.

-

Tiden driver på, sanden störtar ner i glaset, täcker över.

Utbrott utan skärvor.

-

Han ligger skyddad av glas, på mjukt gräs under höga träd.

Runt om, över, från många höjder, väver också ljud ett hölje.

Han minns.

Azaleor och gullregn flätar doft runt honom.

– Är! säger han.

Hjärtslag och andning.

Gejsrar av färg i glasprismor

som brister, skingras.

Sång från tidens begynnelse

och slut